

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIV. Ч. 51. Джерзі Сіті, Н. Дж., вівторок, 3-го березня 1936.

VOL. XLIV. No. 51. Jersey City, N. J., Tuesday, March 3, 1936.

THREE CENTS

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПISУЄ ЗАКОН ПРО НЕВТРАЛЬНОСТЬ ТА ФАРМЕРСЬКУ ДОПОМОГУ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвельт підписав тимчасовий закон про неутральність, що продовжує обов'язуючу силу існуючого тепер закону з 31-го серпня 1935-го року, та видав притому апеля до американського народу не капіталізувати війни для збільшення зисків, себто не висилати до воюючих країв припасів амуніції.

Потім президент підписав новий фермерський закон, при допомозі котрого уряд думає давати фермерам дальше ріжні допомоги. Притому він заявив, що цей закон є забезпеченням не тільки на тепер, але й на наступні покоління.

СТРАЙК ОБСЛУГИ ВИСОКИХ ДОМІВ.

НЮ ЙОРК. — Юнія робітників, що обслуговують високі будинки, викликала новий страйк цих робітників, щоб добитися від власників: підвищення зарплати, зниження годин праці, поправки умовин праці та признання юнії.

Власники домів відкинули всі домагання юнії й страйк робітників почався цілу добу скоранше, ніж було заповіджене. Через страйк обслуги мешканці високіх домів мали ріжні невідгоди. Хто живе на високій поверсі, мусів обходитися без обслуги „елеватора”.

Поліційний департамент визначив 200 поліцаїв для охорони страйколомів. Першого дня страйку арештовано 18 страйколарів.

БЕЗРОБІТТЯ НЕ ПОПРАВЛЯЄТЬСЯ.

ВАШИНГТОН. — Американська Федерация Праці подає свої обчислення зі стану безробіття в січні цього року, з котрих виходить, що в тім місяці число безробітних збільшилося на 1,229,000 осіб та зросло до загальної суми 12,636,000 осіб.

Обчислення ці спираються на донесення юнії.

ВКРАДИ ЛИСТИ ЛИНДБЕРГІВ.

ТРЕНТОН (Ню Джерзі). — Поліція й прокуратура зацікавилися немало вломом у дім Двайта Морова, брата пані Линдбергової. Підчас влому викрадено ріжні родинні листи.

Рівночасно появилися чутки, що ці листи відносяться до тайни викрадення дитини Линдбергові, але родина Морових каже, що в украдених листах не говорилося нічого про ославлене викрадення дитини Линдбергові 4 роки тому.

ЗРИСТ ТОРГОВЛІ КРАДЕНИМ ВУГЛЯМ.

НЮ ЙОРК. — Інститут твердого вугля обчислює, що в році 1935-тім продано 3 мільони 607 тисяч тон бутлегерського вугля, або 18 процентів більше ніж у 1934-тім році.

КОНГРЕСМЕН МАРКАНТОНІО ОСТЕРІГАС.

НЮ ЙОРК. — Конгресмен Віто Маркантоніо, що недавно був тут арештований підчас демонстрації безробітних, виступав на зборях у Мека Темпел, улаштованих журналом „Ню Месіз”, та в своїй промові звинувачив американців обороняти свої свободи перед безпекою фашизму й диктатури.

ЯПОНСЬКИЙ АМБАСАДОР ПРО МІЛІТАРИСТИЧНИЙ ЗАГОВІР У ЯПОНІ.

ВАШИНГТОН. — Гірозі Саїто, амбасадор Японії до американського уряду, виступав на радіо з промовою про заговорі крайніх мілітаристів у Японії. Саїто говорив, що це було би нещастям для Японії, якби мілітаристи захопили в її владу. Він говорив, що панування мілітаризму було б „ударом в душу народу” та предказував, що цього в Японії не буде.

Він приписував мілітаристичний заговорі фальшивому міркуванню молодих японців, що мовляв, японський кабінет міністрів і японський сойм стоять під впливом великого бізнесу.

ШІКАГО ПЕРЕХОДИТЬ НА СХІДНІЙ ЧАС.

ШІКАГО. — Шікаго почало з днем 1-го березня вживати знов східного часу, як це було 34 роки тому.

Східний час є на одну годину вчасніший від центрального часу, котрий заведено в Шікаго в 1883-тім році на домагання залізниць.

УБИВ МАТІР.

РІВЕРГЕД (Лонг Айленд). — На поліційну стачію цього міста зателефонував хтось у неділю раненько: „Ходить сюди: тут стався щось страшенне”. Як начальник поліції зайшов на подану адресу, він застав Френка Рейнора, 46-літнього хазяїна дому, майже без притомности. Він заав поліцаю на вищій поверх, до спальні, та показав йому трупа на пані Анні Рейнор, своєї матери. Вона мала розбитий череп.

Рейнор признався, що він самий убив її молодом. Він отверто признався до злочину, але не міг подати ніякого мотиву.

МАЊФЕСТАЦІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ.

Польські католицькі організації рішили святкувати цього року 50-ліття священичої діяльності архієпископа Болеслава Твардовського. Зяеовуючи з цього приводу заступні ювілята „Дьвовскі Дзєнік Народові” підкреслили його акцію задля польонізації Сх. Галичини. Ще як варох Тернополя кс. Твардовський подбав за будову костелів у таких українських селах з деяким процентом латишків, що говорили по українськи, як Біда, Янівка, Голубічок Велі, Петриків. За його 12-літньої діяльності на становищі архієпископа повстало у львівській дієцезії поверх 250 костелів. зрекоструванцх або нововибудованцх. Часопис зазначає при цьому виразно, що будова костелів і каплиць на східних землях є справою не тільки релігійною, але й національною, бо костели і каплиці творять „релігійно-національні редуті і хоронять польськість перед напором ворожих загіт”. Переведенням ювілейної маїфєстації має зайнятися окреміш комітет під проводом кс. біскупа Базяка.

ДВА ЛІКАРІ ПОВІЛИСЯ ЧЕРЕЗ ЖІНКУ.

До Варшави привезли лікаря із Плоцька, д-ра Гугона Шмідта, якого ранено трьома революцєрними кулями. Після операції д-р Шмідт помер. Був це епілов родинної драми у Плоцьку, де практикував також лікар д-р Карпінський, який підозрівав д-ра Шмідта, що залицяється до його жінки. Оба лікарі зустрілися в аптеці. Підчас суперечки д-р Карпінський образив д-ра Шмідта, який зневажив д-ра Карпінського. Тоді д-р Карпінський витягнув револьвер і стрілив тричі, раничи д-ра Шмідта в хребетний стовп, лєгені та руку. Оцпця пішов на поліцію і зложив протокол з події. Його арештовано.

НЕ МИНУЛА КАРА МУЖА.

Дворський Гнат з Чернован (Словаччина) прогуляв у Ружомберку за шч 3000 кч. Без грошей боявся вернутися до дому. Тому рано, витверезившись, пішов до жандармерії і зголосив, що його ограбиди. Жандармерія пішла з Дворським зараз на місце грабування і рає два побачила, що щось тут не в порядку. Дворський потім признався, що цілу казку про грабунок видавав лише тому, щоб дома перед жінкою оправдатися. Та трих не вдавсь і Дворський дома зяєсім певно дїстав науку за легковажність.

ДІВЧИНА ЗПЕРЕД 3,600 ЛП.

Данські архєологї відкопали в старинній могилі кістяк 18-літньої дівчини, що мала ще волосся, зуби й одіж. Знайдени в могилі прикраси з золота й останки одєжі свідчать про те, що дівчина походила з високої суспільної кастї. Одіж зроблена з вовни і прикрашена на плечах ковніром, з медяної шкїри. До плетїнки в поясі був вложений грєбїнь артистично роботи. Рїст дївчинї вчєнї означиди на 177 см. Кїстяк походиди з бронзової доби, менше-бїльше з 1,700 лїт перед Хрїстом. Викопку деревали до національного музею в Копєнгаї.

ЗБИРАВ ГРОШІ ДЛЯ ЖИДІВСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ НА ПОХОРОН АНГЛІЙСЬКОГО КОРОЛЯ.

У Варшаві ходив по жидівських купцях якийсь особняк із „секретарем” та збирав складки на щодорож жидівської делегації на похорон англійського короля. Представлявся як представник сіонїстичної організації та легїтїмував євєвїською сіонїстичної організації. Багато жидів давало гроші. Пізніше виявилось, що то був ошуканець, який вихиснував смерть короля на свою користь. Цїкаве, що він дуже добре говорив по жидівськи, а виявилось, що зєвється Михайло Качмарський.

ЗАЯЦЬ УБИВ ОРЛА.

Стрїльці, що полювали цимї дїнями в монгольських степах, були свїдками такої подїї: Орел, що довгий час кружляв над заяцем, в одній хвилині блискавично кинувся на нього. Стрїльці були переконані, що заяць впаде жертвою орла. Та сталося інакше. Заяць перевернувся на хребет і почав боронитися лапами перед грїзним напасником. Нагло орел відскочив від заяця й упав на землю, а заяць утік. Коли стрїльці прийшли на місце боротьби, орел уже не жив. Виявилось, що заяць пазурами розірвав великому птахові живїт, звідки висипались усі внутрїшні. Преса Далекого Сходу широко пише про той випадок.

В ОБОРОНІ СЕСТРИ.

Львівський апеляційний суд розбирив справу урядовий судсїяльного забезпечення в Кельцях, Клявдія Коцця, якого за судївжено в Станиславові на 7-літ вязниці за вбивство свого швагра, Виростка, урядовця станиславської обезпечальнї. Виростек жив погано з жінкою і мав часто конфлікти зі швагром, який приїздив із Кельц, щоб боронити своєї мальтєрєваної сестри. Критичного дня Виростек цією авантурї зі швагром заявив, що вернеться до жінки, якщо заплатять йому довги, яких він набравив у звязку з подорожею до Палєстїни в товаристві одної жидївки. Коцєць згодився і дав Виростку кілька тисяч золотих, узятих безправно з обезпечальнї. Колиж Виростек на другий день такі втік із жінки, Коцєць пішов до безпечальнї і сіюма револьверовими стрїлами положив його трупом. Апеляційний суд обвинязв йому кару до 3 лїт вязниці.

АПЕТИТ ВУЖА.

Природничий музей у Тревєнкор в Індї проводить спеціальні дослїди над життєм вужів і гадів. Ученї устїдїли, що вужї можуть швидше повзати, як люди бігати. Цїкаво представляється апетит цїтона. Устївнено, що цїтон, довгий 7 метрїв, упродок року зїд 100 крилїків, 4 кангури й 1 собаку.

УКРАЇНЕЦЬ ГОЛОВОЮ ОРГАНІЗАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ЧУЖИНЦІВ.

Головою Громади студентів чужинців при Високій Господській Школі в Берліні вїбрали на два семєстри 1935-36 Микоду Шаповала, студента цієї школи. М. Шаповал став рївночасно членом видїлу Верховного Проводу всіх студентів чужинців у Німеччині.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ПРОТИ ЛІКАРІВ-ЧУЖИНЦІВ.

Чехословацьке міністерство освіти прїготовляє значні заохощєння проти нострїфікації заграичних лікарських дїяльдомів. Між іншим має вїйти зарядження, на основі якого число нострїфікацій лікарських дїяльдомів у році не може бути бїльше як 3 відсотки усіх промовї у Чехословаччині на докторів медицини. Крім того чужинці при нострїфікації своїх заграичних лікарських дїяльдомів мають зобовязання, що вони не будуть виконувати лікарської практики на теревї Чехословаччини. Таким чином нострїфікація чужинських дїяльдомів у Чехословаччині не мадїб ніякого практичного значєння. Чужинець, який дістане чехословацьке громадянство і здобудє нострїфікацію свого дїяльтому в Чехословаччині, моготьмо виконувати своєю лікарську практику в Чехословаччині щойно по 10 дїтах. Таки зарядження вїдають тому, бо в Чехословаччині працює тепер уже 1,000 лікарів-чужинців.

ЦІКАВИЙ ПРОЦЕС У КОПЕНГАГІ.

В столиці Давїї велику сензацію викликала одна судової справа. Один батько, що має синї очі, відмовився признавати за свою 13-літню дочку, мотївуючи це тим, що дочка має чорні очі. На розправі він заявив, що його дружина мусїла його зарядити, бо як він так і його дружина мають синї очі й ніхто з їхньої родини не мав темних очей. На розправі мусїли кликати лікарів-зацївцїв, які ствердили, що дійсно трапляються — хоч рїдко — такі випадки, що хоч батьки мають синї очі, то їхні діти — чорні.

ГАРНИЙ ЖАРТ...

Підчас відвідин у домі панні Дорї Еліот в Покіної, Ню Йорк, стейтовому поліцаєві Джеймсові Маговнієві випав з торби револьвер. Дївчина схопила револьвер та, приложивши собі до лївого виска, сказала жартом: „Дивися, що я можу ним зробити”. Притому потягнула за язичок револьвера. Куля перейшла крізь лїве око й застрягла в мозку. Як прийшов лікар, вона вже була нежива.

СУДЯ ПОГРОЖУЄ ГРИВНОЮ ЗА КОРИСТУВАННЯ ЗАКОНОМ.

Дня 10. січня переслухував начальник городського суду в Турці, м-р Тадеуш Міллер, у справі проти Євгенї Гвоздїнської в характері свідка директора кредитової коопєративни „Сяла” в Турці, Стефана Кузьміна і зажадав від нього присяги в польській мові. Колиж він заявив, що на основі мовного закону Станислава Грабського має вправі присягати і зїзнавати в українській мові, відїбрав вправді суддя присягу в українській мові, але опїст заєрєзїза С. Кузьмінотї грошевою карєю, якщо він набудєне не хотів би присягати і зїзнавати по польськи. Як можна вимагати від індїних урядовцїв пощани української мови, коли суддя за становищі начальника грозить за користування нею там, де є закон виразно дозволене?

ІТАЛІЙЦІ РОЗБИЛИ ЕТІОПСЬКУ АРМІЮ

НАДІЮТЬСЯ СКОРОГО ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ. МУСОЛІНІ ГОТОВИЙ ЗАКІНЧИТИ ВІЙНУ.

РИМ. — Цїле місто в радості, бо надїжди з Африки вїсти про величезну італійську побїду. Італійська армія розгромила армію Рас Касси, найбільшого етїопського полководця і найвпливовїшої дїюдини в цїлій Етїопії. Сам Касса вратувався втечею з горсткою своїх прибічників. В битві, яка була надзвичайно завязата і крївава, згинуло яких 10,000 етїопцїв. З італійського боку згинуло коло 1,000 жовнїрїв. Таке число подають заграичні корєспонденти, бо італійські жєрела пишуть про 500 убитих італійських жовнїрїв. Та як би не було, єдно певне, що італїїні осягнули побїду і мають тепер отворену дорогу на столицю, зглядно можуть тепер братися до окупації цїлої Етїопії, не надїючись великого опору. Коло етїопського короля є ще кародівська армія, яку можна збїльшити добитками з трьох розбитих етїопських армїй. Але все те не представляє собою такої сили, яка могла б ставити опір наступаючїй італійській армії.

Італійське моральне вистєва.

Заграичні корєспонденти стверджують, що останні побїди в Етїопії сильно скрїпили мораль італійського населєння. Воно гєтовє до нових жєртв. Навїть санкції не багатє тепер заважиди.

Добра нагода до закінчення війни.

Італійський диктатор свїдомий цього, що тепер було б для Італїї найвїгїднїше, якби так можна було закїнчити війну. Він надїється, що етїопський король звернеться до нього з мировими пропозиціями. Це відповідало б найкраще поглядам Мусєолїні на етїопсько-італійський конфлікт, колиб він був полагоджений між обидвома заїнтерєсованими сторонами без інтєрвенції Ліги Націй чи індїних держав.

Не надїються нових санкцій.

В Рїмі теж той думки, що в Лізі Націй не приїде між державами до згоди щодо ухвали нових санкцій супроти Італїї. Є певні, що Франція буде цьому противна.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА І ПІЛСУДСЬКИЙ.

ВАРШАВА (Польща). — Польська агенція телеграфїчна подає, що православна церква рішила відзначити заслуги Пілсудського для церман і Польщі. Його імя буде вписане до церковних книг в церквах і монастирях в Польщі на те, щоб його вічно згадувати. Крім цього заряджено окремі вїдправи в день народинї і смертї Пілсудського, себто в день 19 березня і 12 травня.

БІДА ЗО СТАХАНІВЦЯМИ.

МОСКВА (Росія). — „Комєсомольская Правда” нарікає, що не можна дати собі тепер ради зо стяханівцями. Не хочуть робити, а тільки величають себе. Часопис пише, що цїлий цїей стяханівський рух подобає на „буржуазну рекіям”.

ПРОМОВА КОРОЛЯ ЕДВАРДА.

ЛОНДОН. — Новий король Едвард показав себе модерним королем і з нагоди своєї промови через радіо. Від найдавнїших часів всі королї вживали у своїх промовах слова „ми”, коли говорили про себе, а „мої піддані”, коли говорили про нарід. Король Едвард перший не вжив слова „ми”, а тільки говорив на звичайному, вживаючи слова „я”. Не говорив теж про „піддані”, а тільки про „блїжнїх”. І заявив, що, ставши королем, він є таким самим чоловіком, який був доє.

СОВЕТСЬКИЙ БЛОФ ПРО ГРАМОТНІСТЬ — У ПРАВДИВІМ СВІТЛІ.

МОСКВА. — „Правда” пише, що тільки „бюрократи і балакуни” можуть говорити такі нїсенїтїці як те, що в Советах злїквідовано неграмотність. Навпаки, з усіх усюдів доносять, що неграмотність доходить до застрашючих розмірїв. І так, у 36 районїах самарської області нараховано 34,000 неграмотних, а в школах учаться менше ніж 18,000 дітей. Назагал у Самарщині начїнають яким 100,000 неграмотних. А там, де є школи, то нема найпримїтивнїших шкільних знярядїв, нема книжок, зоцїатїв, одївцїв і т. п.

БУДЕМО МАТИ НОВУ САЛІУ У ЛЬВОВІ.

ЛЬВІВ. — Українське товариство життєвого забезпечення „Карпатія” хоче будувати власний дім у Львові, і то такий, що мав би велику театральну салю, якої брак так дуже відчувається. Той дім хотїли би побудувати на театральній площі, яку закуплено перед війною на будову українського театру. Та магістрат обкожуює ту площу з „будівельних оглядїв”, супроти чого треба буде шукати іншого місця. „Карпатія”, як на всі повоенні відносини, розвивається досить добре. В минулому році прибуло їй поверх 1,100,000 злотїх обєвєчененого капїталу.

ПОВИВАЮТЬ ЖИДІВ.

ЛЬВІВ. — Польські студенти зїнову підняли протїжидівську демонстрацію і побїли кількох жидів.

ВБІВСТВО Й ПОЛІТИКА

Політичні замаху, котрих dokonala військова кліка в Японії, викликали в широкім світі багато коментарів, які замітні під багатомо оглядами.

Передовсім замітний незвичайний спокій, з яким газети розглядають справу цим замахів. Немає саме того розгоряччання, цієї гистерії, з якими говорять наприклад польський прокуратор або міністер про український замах на польського міністра або російський монархист про вбивство останнього царя з роду Романових. Розглядають справу політичного вбивства спокійно, гейби справу виборів або парламентної дебати.

Виходить це звідти, що світ поволі приходить до переконання, що замаху не є вже відорваними фактами життя, випадками в роді великої тучі або землетрусу, але правильним суспільним явищем, з яким треба числитися як з правильною подією, що буде повставати за кожним разом, як стануть певні причини, що їх викликають. Щоб люди дійшли до такого переконання, політичні замаху мусіли досягнути великого числа. І справді, політичні вбивства траплялися й у давнину, але доперва в модерних часах стали вони правильним явищем.

При розгляді причин, що викликають замаху, думаючи люди розділяють в окрему групу убивства в краях деспотичних. Це зовсім зрозуміло, бо вбивства царів Олександра Другого або Миколи Другого або стрілянини до Леніна не можна класти в одну групу з убивством американських президентів Лінкольна, Гарфілда або МекКінлея. Всі замаху на американських президентів могли побитися за свої переконання свобідною політичною акцією. Коли вони без огляду на те взялися за замаху, то цим вони доказали своє повне умове збочення, бо показали, що їм іде більше за вбивство людини, ніж за зміну політичних умовин. З замахування на російських царів або диктатора Леніна справа мається інакше. Там людина, що бажала зміни політичних умовин, просто не мала ніякого правного засобу боротися за зміну обставин. Такий людині не лишалося нічого іншого, як іти на нелегальну дорогу, а відомо, що раз людина на нелегальну дорогу ступить, вона легко може посунутися до самого краю, себто до вчинку, який право признає найгрубшим порушенням закону.

До котрої групи зачислити японські замаху, не штука рішити. В Японії є певна конституція, є парламент, є вибори, політичні партії, передвиборча агітація. Всякий, що хоче змінити політику краю, може йти перед нарід і агітувати за її зміну. Отже японських замахуців треба би зачислити до тої групи до якої належить Бут, убивник Лінкольна, або Чолгаш, убивник МекКінлея, якщо судити Японців європейськими мірама.

Однак ледви чи можна це робити з повною слушністю, бо японці, як узагалі орієнтальні народи, мають інакшу культуру, яка їм каже інакше дивитися на життя, на смерть, на уряд, на політичного провідника. Без зрозуміння цієї культури не можна судити вчинку японського замахуця.

ПО ПРОРІВІ

Сирій біляс „нормалізація“

Від першопочинів українсько-польської нормалізаційної, чи пак конструкційної політики минає вже приблизно пів року. На повну реалізацію більшості політичних длянів це, очевидно, час невеликий, але вистарчальний на те, щоб златити сирій біляс цієї політики. Тим більше, що її напрямом уже скристалізувався, а на контах багато дечого записаного, бодай у користь одної нормалізаторської сторони.

Як уже загалом і так казатиб — голосно відомо, недвозначну суть і лінію цієї політики начеркнув представник УПР, посол В. Целевич у комісійній дебаті над бюджетом міністерства військових справ у дні 14. січня ц. р.

Був це справний політичний прорив під Горлицями, якого надарено у нас пробували (в рр. 1923—1926) такі політичні штурмовики, як д-р Володимир Охримович, проф. Степан Томашівський, д-р Володимир Бачинський і ред. Федь Федорців. Однак муру не пробіли.

Тотожне становище до польської армії та її значіння для українців заяв свіжо у сенатській бюджетовій комісії сенатор п. О. Луцький в дні 5. II. ц. р., скріплюючи свою декларацію додатком про рішучу й неухильну орієнтацію українців на Захід, а не на Схід.

УНДО робить підсумки.

Доказом того, що т. зв. конструкційна політика перейшла вже дійсно бодай вступну фазу, є останнє засідання Центрального Комітету УНДО в дні 1. лютого ц. р., на якому члени Комітету вислухали звіти про діяльність партійного проводу і Парламентарної Республіки в кількох останніх місяцях. Після звітів Ц. К. ухвалили три резолюції, що з них перша апробує ту діяльність (1 член голосував проти такої апробати й 1 здержався від голосування), друга велить УПР обстоювати домагаання, зясовані у декларації голови УПР, посла п. В. Мудрого, з дня 6. грудня 1935. р., а третя звизає „все українське громадянство до посилення конструкційної праці на всіх відтинках національного життя“.

Перша резолюція цікава тим,

що подавляюча більшість партійної верхівки одобрила беззастережно нормалізаційну політику. Дезапробата цієї політики двома членами Ц. К. тут не є ще опозицією.

Друга резолюція підтримує автономістичну уявформу партії і відсвіжує домагаання, охоплене т. зв. негайною програмою. Та найцікавіша є резолюція третя, що є докликком до всього українського громадянства (а не тільки до політичних однодумців!), щоб воно підняло конструкційну працю, тобто приєдналося до нормалізаційної політики. Для польської нормалізаційної сторони має та третя резолюція хіба найбільшу питому вагу.

„Винен“ і „має“ нормалізаційної політики.

Третью резолюцією бажав Ц. К. УНДО. притягнути до конструкційної політики все українське громадянство; хоч, об'єктивно кажучи, те громадянство не є втаємничене в ту політику і нічого не знає про висліди кількаротних переговорів з компетентними урядовими чинниками, а в сумі — не може навіть злати собі гаразд справи з реальності чи нереальності цієї політики. Тим більше, що й сам провід глядять на нормалізаційну політику покищо тільки очима віри, бож спирає її дотепер на особистому довіру до особи шефа уряду, п. прем'єра Зиндрама-Косцялковського.

Така незасованість ситуації вимагає бодай сирого збілясування політики по обох сторонах.

Після заяви п. Целевича справі армії „Газета Польська“ найбільш міродатний орган польської публічної думки, признала тій заяві відповідну вагу, але з застереженням, що після неї повинні прийти з української сторони конкретні діла. Те застереження викликало в українців чимале здивування, бо виглядало, що тих діл не було дотепер ні сліду. А тимчасом українська нормалізаційна сторона має вже за собою цілу низку діл незвичайно знаменних і важких. Вистане пригадати важніші.

Вже на скліні останньої каденції союму і сенату попереднього УПР зробила жест незвичайної лояльності і неабиякої допомоги володінчому

польському таборові при ухваленні нової конституції (березень 1935. р.). УПР не тільки не голосувала проти конституції, але навіть покинула пляново пленарне засідання, чим улехлила осягнення відповідного кворуму. Польська опозиція приняла той маневр УПР з нетаєним гнівом і поклялася того маневру не забути.

Другим актом лояльності й допомоги з боку українських нормалізаторів було становище УНДО до парламентарних виборів. При спротиві всіх польських опозиційних груп (і деяких українських) УНДО рішався взяти участь у тих виборих, чим сильно шахує анти-виборчі настрої і навіть бойкоту. Колиб це й УНДО було збойкотуване вибори, то виборчий акт пройшов би був серед найглибшої моральної депресії санашного табору, а виборчий вислід був би для того табору просто катастрофальний.

Слід додати, що виборчого компромісу додержала українська сторона зі справжньою „східно-тирольською“ вірністю, при грубих недотажнях з боку польських виборців.

Слідже голосна заява Представника УНДО, посла д-ра Л. Макарушки, на Конгресі Національних мейшні у Женеві літом 1935. р. Представник УНДО ствердив у ній, що українці в Польщі вступили на шлях нормалізаційної політики і помагають свої конфлікти з поляками вдома, і то мирним способом. Європейська преса відмітила цю заяву як великий успіх польської внутрішньої і закордонної політики. Але ривночасно послідувала констернація у деяких членів конгресу та в українських приятелів на заході Європи.

З черги йдуть заяви голови УПР на пленумі союму в дні 6. грудня 1935. р. і заява пос. Целевича в справі армії в дні 14. I. 1935. р.

Дуже характерничу декларацію в справі міжнародного договору про охорону національних менших зложив у сенатській бюджетовій комісії в дні 29. I. ц. р. сенатор п. О. Луцький в дебаті над бу-

джетом міністерства закордонних справ. Навязуючи до голосної торічної декларації міністра Бека на Раді Союзу Націй у Женеві, якою мін. Бек проголосив той договір як обовязуючий для польської держави (при спротиві представників Англії, Франції та Італії), сказав сенатор Луцький, що теперішня нормалізаційна політика (започаткована сен. Луцьким і продовжувана пос. В. Мудрим) влекать мін. Беків вихід із дразливої (під міжнародним оглядом) ситуації.

Не потрібно й доказувати, що заява сен. Луцького є велика поміч польській закордонній політиці.

Останньою ланкою в низці діл української сторони є згадана вже заява сен. О. Луцького про польську армію і про орієнтацію українців на Захід, виголошена у сенатській бюджетовій комісії в дні 5. лютого 1936. р.

Ось низка діл, якої не могла добачити півофіційна „Газета Польська“.

Друга сторона користується кредитом.

Друга нормалізаційна сторона не проявила ще майже ніякої діяльності. Вона покищо в якомусь очіданні. Занявши вичікує становище, вона тільки приймає до відома діла українського партнера. Одиноким позитивним ділом тієї сторони є хіба призначення українцям кількох мандатів послів і сенаторів у виборчому компромісі. До того можна ще додати кілька признань за декларації в справі армії, висказаних польською стороною в комісіях союму і сенату і кілька притакнень у низці польських часописів. Натомісь не втала в справі українських оферт ніяка офіційна заява, зокрема в справі признання краєвої автономії, ані не послідували ще ніякі т. зв. концесії в справах політичних, господарських і культурних.

Так отже одна сторона півтять свої компромісові зобовязання високопартійною валютою, а друга покищо користується отвертим кредитом. — („Новий Час“).

М. Т.

ПОЛЬСЬКИЙ СОЦІАЛІСТ ПРО УКРАЇНСЬКУ СПРАВУ

У великій салі Торговельно-Промислової Палати у Львові говорив відомий діяч ППС (польської партії соціалістичної) Леон Васілевський, колишній польський міністер закордонних справ, на тему: „Національна справа — актуальне політичне проблемою“. Васілевський займається віддавна національним питанням, а зокрема українським. Перед війною виїхавши про це оці його твори: московською мовою „Современная Галиція“ в Ст. Петербурзі 1900. р. і польською мовою „Україна і справа українська“ у Кракові.

З його доповіді у Львові виймаємо покищо тільки його висліди про українську справу. Він сягнув аж у давню давнину, коли галицько-волинські частини земель київської княжої держави прилучено до Польщі. Тоді, мовляв, вищі українські суспільні верстви попереходили до польського табору. Цей процес тривав аж до часів відродження українців у Галичині, коли процес полонізації української інтелігенції, що є остасяла українською, припинився у XIX. столітті.

Вже Головна Рада Руська, що зібралася 2. травня 1848. р. з кругло 300 духовних і світських освічених українців у консторській салі св. Юра у Львові, домагалася поділу Галичини на східно й західно. Це домагаання сталося політичним гаслом українців аж до

розвалу Австрії. Тому, що тоді українці мали селян та інтелігенцію, вони вимагали й домагалися народних і середніх шкіл з українською викладовою мовою й кінцево-кінцем її університету та рівних прав для своєї мови по всіх урядах. Ще дітківші були їх вимоги ліквідації земельної великої посілоти в користь селян.

Через те національна боротьба поглибилася, бо крім культурних виринали й суспільні домагаання. Однак польське громадянство було багатше, тому швидше зорганізувалось. Боротьба між обома народами йшла безупинно аж до загибелі Австрії. Закид, що українців винайшов гр. Стадлон це звичайна байка. Після розпаду Австрії українці проголосили незалежність, о після її соборність із Великою Україною. Але вони боротьбу прогнали й нарешті на основі рішення ради амбасадорів 1923. р. опинились у Польщі.

Докладчик розглядав описля положення українців у Поліссю, Холмщині і Підляшші, Волині й Галичині.

Населення Поліссю, мовляв, говорить безумовно українською мовою. Але воно не має національної свідомості й, що важніше, своєї інтелігенції. Понадто під впливом насильного наверхання уніятів на православне за царату триста тисяч уніятів попереходили на римско-католицький обряд і про-

пали для української нації. До того підчас уччі російських військ у часі минулої війни майже всі православні повиселювалися волею й неволею до Росії. З них вернувся тільки малий відсоток українського населення, хоч перед війною воно творило 90 відсотків.

Краще, казав доповідач, виглядає українська справа на Волині, бо там є ще суцільне етнічно українське населення, хоч і з досить слабою національною свідомістю, як він думає. На Волині, нема сьогодні ні одної української державної школи. Перці українські школи позакладали українці з австрійського війська.

Найбільша національна свідомість і найбільша політична виробленість у галицьких українців. Докладчик згадав, що в Галичині було перед війною понад три тисячі українських народних шкіл, українські середні школи й дванадцять кафедр у львівській університеті. Українська мова здобула перед війною майже рівноправність у суді й публічному житті. Перед самим вибухом світової війни дійшло до компромісу між поляками й українцями. На основі нового виборчого закону до краєвого союму мало ввійти значне число українських послів, а за тим мали українці здобути великі права та вплив у Галичині.

Та світова війна припинила цей розвиток українців. Прийшла боротьба за незалежність, рішення ради амбасадорів, розчарування до західно-європейських держав і притгноблення. Тоді зростали надії на советську Україну. Але й тут розчарувалися українці. Політичні процеси, розстріли української інтелігенції, масовий голод у 1933/34. р. й це все довело до звороту в політиці УНДО.

Довідач сказав, що теперішні заходи до наладнання польсько-українських взаємин треба широк привертати. Українці, мовляв, мають багато що відіскувати, бо втратили дотепер чотири п'ятини всіх своїх попередніх здобутків за Австрією. Шкільництво майже все зутрацьоване, молодь відсутня від життя, заповняє в'язниці. Українці користають у внутрішній розбудові саоєї нації.

Польська, мовляв, суспільність скорстає за наладнання польсько-українських взаємин з огляду на міжнародний характер української проблеми. На думку Л. Васілевського, польсько-українські взаємини можна розвизати вже тепер. Зразком такої чесної розвизки національного питання може бути Швейцарія та взаємини між Швецією й Норвегією. Та покищо не видно ніяких корисних діл упраців наслідків з вихвалюваного Васілевським недавнього компромісу в Польщі — („Час“).

Проповідь.

Один священик говорить проповідь:

— Як дивлюсь на вас, парохіяни, в неділю, коли ви всі приходите тут вистроєні у краватках і мештах, а жінки в дорогих панчішках, то питаю сам себе: „Де є тоті бідні в моїй парохії?“ Але коли обчисляю гроші, які ви скидуєте на тацу, то знову питаю себе: „А де є тоті багатчі в моїй парохії?“

На вулиці.

Чотирнадцятітний хлопець курить на вулиці. Якась пані поклепала його по плечах і каже:

— Що сказав би твій батько, якби побачив, що ти курить?

— А що сказав би ваш чоловік, якби побачив, що ви зачіпаете незнайомих мужчин? — відрізав хлопець.

УЛАС САМЧУК
ГОРИ ГОВОРЯТЬ
Роман у 2-ох частинах.
Частина перша.
Передрук забороняється! — Авторські права вастережені.

Цивільне населення також працювало для війни. Дівчата підлітки, діти, молодіці — молоденькі дівчата й молодіці. Все, що могло орудувати лопатою, рикалем, келепом, від світанку до смеркання було при роботі. Ходив до праці й я, ходила також Марійка.

Доглядали над нами воєнки саперних відділів. Праця тяжка. Воєнні працювали менше ніж ми, бо над ними не такий догляд. За Марійку Павло, здається, забув. Перебуваючи в Ясіно, ходив вечорами з товаришами до коршми, випивав, співав, залицявся до молодіці і дівчат. Він знав, що Марійка сама, але зовсім не квапився зійтися з нею. Спав у касарнях коло двірця, але часто відставав відпустку й лишався дома, або ходив до дівчат.

ІІ.
Холодний осінній ранок. Над горами піднімаються тумани, ліси окутані сірою непрозорою габою. Вітер розгойдує смереками, шумить, гуде й пре в напрямку сходу.

Плаєм, що веде на Бубне до границі, з рикалями на плечах піднімається юрба робітників. Брудні, обдірані в роз-

— Ууу, яка студінь, — вирвалося в дівчини й вона ховає пограбілі кулаки в полі мокрого петека.

Ступ за ступом піднімаються вгору, вітер ще різкіший, де туман зовсім густий. Тут не ростуть навіть дерева. Світ Божий сховався й не видно його, дарма, що так високо.

Починають працю. Земля камяна й не легко піддається рикалям. Довбають поволі камінь, роблять ямки, воєнки закладають динаміт. Гууух! Стоп диму, камінь летить у туман. Опорують з виритих ям груз, хлопці плетуть плотики й обставляють ними стіни.

По обіді ватага робітників переводиться на друге місце під Говерлю на Кознеску. Є це не близько. Пішли. Зійшли вниз, пройшли попри залізницю, міст, хату лісничого.

Минули лісничівню. Йшли далі на гору по Сухому. Тут ліс. Чорний, густий, смереки — свічі високі. Навіть тепліще тут. Вітер гасає собі по верхах, але внизу тихо.

Поволі піднялися до загати. Тут працюють воєнки. Саме відпочинок, закурюють. Робітники ї собі зупинилися. Проводирі саперні пішли до воєнків, а решта, хто де міг, поприлягав до землі хоч трошки відпочати.

Гарно тут. Рівенька поверхня гаті морщиться під легким подувом вітру. Кілька буків ронять свої золотаві листочки й вони тріпотливо стелять-

ся по зелено-блакитній воді. Глибока тиша, тільки де-не-де в лісі поцюють сокири та шумить потік Сухий... Висиде в горі полонина Занога, а далі Говерля, але їх тепер за туманом не видно...

— Марі... Марі! Ади тамка-о Павло! Видиш? — кинулася Яринка до Марійки й схопила її за руку.

— Та де? — несміло питає, хоч сама бачить його.

— Та онде-о! — Ади, той високий у „манті“!... Павле, Павле! — голосно загукала Яринка. Вона ожила, голос загучав, очі заграли. Марійчине серце забилося гостро й нагально.

Павло оглянувся, побачив жінок і знов обернувся. Він курив свою люльку й спокійно розмовляв з якимсь воєнком.

— Боже мій! Марійко! Та він нас ані не впізнав! — злякано шепче Яринка. Але Марійка мовчить. Вона не знає, впізнав чи ні, та серце її чує щось інше. Відвернулася й очі залилися сльозами.

Павло постояв ще хвилину, повернувся знов й іде. Тверди ми, знаними Марійці кроками, сміливо підходять. Одягнений у сирій військовий одяг, неній у сирій військовий одяг, який щільно приставав до його дужого тіла.

— Виж куди, сороки? — байдуже, не випускаючи з рота люльки, питає. Дикунки драпати? — і усміхнувся.

(Далі буде).

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

ПОВНІШЕ.

Свого часу московські кореспонденти доносили до американських газет про цікаву перепалку між Миколою Бухаріном, редактором московської газети „Ізвестія“, і редакцією другої московської газети, „Правда“, за вдачу московського народу.

Бухарін написав, що московський народ має в собі багато ознак обломовщини. Це слово походить від імені Обломова, героя повісті московського письменника Гончарова. Цього Обломова змалював автор як людину гарних намірів, і поривів, але нездібну до їх виконання. Він лінійний мрійник та попри всею свою добру волю — ледащо.

Цю постать багато московських критиків і громадських діячів узяли за портрет душі й характеру (вдачі) москалів, головно московської інтелігенції.

ДОМАГАЮТЬСЯ ВІДКЛИКУ.

Проти висказу Бухаріна, що москалі подібні до Обломова, виступила московська „Правда“ з гострою статтею. Писали московські кореспонденти, що „Правда“ домагається рішучо від Бухаріна відкликання цієї образи московського народу, бо, мовляв, московський народ доказав підчас революції, що він не ледачий мрійник, але здібний на акцію й геройські пориви.

Що революція показала, до чого здібний московський народ, це правда. Про це писалося широко в світі, ба навіть у Росії. Московський письменник Пешков, що пише під псевдонімом іменем як Максим Горький, написав, що московський народ підчас революції доказав передовсім велику здібність до безмежної жорстокості.

Чи здібний він на героїство, це вже інше питання. Це залежить, чи можна жорстоко людину, що насолоджується чужими муками, вважати за героя.

ДОПОВНЕННЯ.

Ці донесення про писання московської „Правди“ в дечому доповняє донесення відомої англійської газети „Манчестер Гардіен“.

„Манчестер Гардіен“ додає, що „Правда“, збираючися збивати Бухарінів висказ про обломовську вдачу москалів, пригадує Бухарінові, що цього роду говорення заносить українським націоналізмом.

Цим „Правда“ підсуває москалям, що українці й інші „меншости“ советського союзу дивляться на москалів як на людей обломовської вдачі.

ВСІХ ОДНАКОВО.

„Манчестер Гардіен“ приносить в один день три великі дописи проти терору. Один допис звертається проти терору в советській союзу. Автори цього допису таврують Сталіна за жорстокий переслідування людей, яких одиноким гріхом є те, що вони в дечому не годяться зі Сталіном. Автори підчеркують, що жертвою Сталінової жорстокості часто падають люди, дуже близькі поглядам до Сталіна, ба навіть люди, що колись разом з ним боролися за повалення царату.

У другім дописі один маляр, видно комуніст, що віт

до Москви, протестує проти несправедливих судів проти комуністів на Угорщині. Обидві себе взаємно добре доповнюють: бачимо з них, що комуністи допускаються супроти своїх ворогів таких самих жорстокостей, проти яких вони в інших людей протестують.

Образок доповнений ще дописом групи італійських імігрантів з Нью Йорку, які протестують проти фашистського режиму в Італії. Допис каже, що балачка Мусоліні, будімо він спас Італію від комунізму, це чистий обман. Якби в Італії впаав фашистський режим, то там теж не повстав би комунізм, бо там нема великої суспільної кляси, що могла би стати за комунізм.

Ці три дописи „Манчестер Гардіен“ супроводжає відповідною статтею, під-наголовком „Терор в Європі“.

З таких фактів видно, чому ця газета добула собі таке загальне проважання в цілім світі; з таких фактів видно, що „Гардіен“ шанує глибоко свої принципи та мірять усіх одною й тою самою мірою: Сталіна й Мусоліні, Гітлера чи Підеуського, Горту чи Старемберга.

НЕ ВЕДЕТЬСЯ.

Московські большевики розхвалюються будовою Біломорського каналу, котрим вони сполучили Балтійське море з Білім.

Розхвалюються цим каналом так, що навіть заставили свого найбільшого письменника, Максима Горького, написати про цей канал книжку. Власне тепер цю книжку перекаждено англійською мовою й появилася вона під наголовком „BELOMOR“.

Американські газети містять про цю книжку тепер критики. Замітно, що консервативні критики пишуть про стиль книжки, про досяг большевицького уряду й таке інше. Тимчасом радикальний тижневик „Нейшен“ додає до своєї критики увагу, що книжка все ще не відповідає на одно питання: чому саме американський читач, котрий осуджує будовання доріг при допомозі в'язнів у Джорджії, мав би подивляти способи, якими збудовано Беломор?

ЧИМИ СЛІДАМИ?

Як відомо, Біломорський канал збудували в'язні, заслани туди большевицьким урядом. Збудовано отже канал таким самим способом, яким колись московський цар Петро Перший будував свою столицю Санкт Петербург і невиский канал українськими козаками.

Отже українці можуть спитатися себе ще раз: чому їм подивляти будову Біломорського каналу, коли вони віддай не подивляють будови Санкт Петербурга?

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Похорон Покійного Кирила Дашкова, члена Бр. св. Юрія, відділ 239 У. Н. С. відбудеться в середу, дня 4. березня, в годині 10. рано, з похоронного заведення п. Насевича при Бранн і Фрепклін вул. у Філадельфії.

Усіх знайомих і членів Бр. св. Юрія просимо взяти участь в поминах по Покійнім, яка відбудеться у вівторок, дня 3. березня, в год. 8. ввечір. Уряд Бр. св. Юрія, 239 від. У. Н. С.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ТОРОНТО, ОНТ.
Протестаційне Віче.

Дня 16. лютого відбулося в Торонто протестаційне віче, на яким ухвалено довгий ряд резолюцій, в яких представлено положення на українських землях під Польщею, запротестовано проти угодових заяв українських послів в варшавським соймі та висловлено подяку всій тій революційній молоді, що готується до революційного зриву та підтримує революційну боротьбу за визволення України.

НЬЮ ЙОРК, Н. Я.

Виберіть делегатів до Центрального Комітету.

На четвер, 19-го березня, призначені річні збори делегатів Центрального Комітету Українських Національних Товариств, Тими зборами покінчило адміністративний рік. Буде складений звіт з праці за минулий рік, намічена праця набудуче і буде вибір нового Центрального Комітету на наступний рік.

Пригадуємо, що кожне товариство, братство, сестринство, установа та загалом народня організація висилає таке число делегатів: по двоє від перших 50 членів, а по одному від дальшої п'ятдесятни. Як товариство не має 50 членів, то висилає теж двоє.

Іде про заінтересування українського громадянства в Нью Йорку працюю Центрального Комітету. Коли товариства це розуміють, хай припинять вибору спосібних до народньої праці та охочих делегатів. Від якості делегатів залежатиме теж і якість будучого Центрального Комітету.

Скількиж українських громадян у Нью Йорку велика. Щоб їх спонукати до спільної загальної роботи, на це треба не лише доброї волі, але і таланту та співпраці самих товариств. Це хай зрозуміють ті, що тепер стоять у проваді товариств. Тому хай ті уряди припинять вибору делегатів, а також і їх появи в четвер, 19. березня, на зібранні в Народнім Домі в годині 8-мій ввечір. Окремих повідомлень до товариств не висилаємо, а оцією зазив хай служать за пригадку і вказівку.

Михайло Радик, голова, д-р Семен Демидчук, секр.

ШКАГО, ІЛЛ.

Взивають користати з нагоди.

В „Humboldt Park Refectory Building“ кожного вівторка ввечером (від 7.30 до 9 год.) вчать даром українських народних танків. Інструктором є п. М. Даркович.

Адміністрація певна, що українська молодь скористає з цієї нагоди.

КЛІВЛЕНД, О.

Свято Злуки.

В неділю, дня 26. січня, українська громада влаштувала при співучасті Чорноморської Січі свято Злуки Українських Земель.

При кінці Служби Божої о. М. Запаринюк пригадав вірним про їх національний обов'язок, переносючи їх гадками в рідні сторони та вказуючи на ті могили, в яких спочивають Січові Стрільці, котрі положили свої голови за волю свого народу. При тім просив всіх прийти на концерт.

Концерт зачався в годині 5 ввечером в церкві галі, яка буда заповнена громадянами. Вступне слово виголосив о. М. Запаринюк. Зворушливими словами пред-

Времен Европа

7 ДНІВ СТАРОГО КРАЮ ДО

Поспішіть потяги таки від самого корабля започаткують вам приему подорож до Старого Краю. Або подорожувати популярними експресивними пароліавами.

COLUMBUS

HANSA ~ DEUTSCHLAND
HAMBURG ~ NEW YORK

XI. OLYMPIAD BERLIN AUGUST 1-16

Знамениті залізничні поїзди з Бремену й Гамбурга.

Ближчі інформації дасть кожний місцевий агент або головне бюро

HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

57 BROADWAY, NEW YORK

ставив зібраним значіння святкування 22-го січня 1919 року. При піднесенню куртини стояли на сцені Січовики в одностроях із своєю старшиною. На звук сурми всі, стали на „Позір“, а о. Запаринюк відчитав Четвертий Універсал, котрий був виданий Центральною Радою 1918 року і з додатком акту Злуки з 1919 р. Потім мужеський хор під провідом дяковчителя Д. Заворського відспівав кілька січових пісень, котрі випали дуже добре. Шкільні діти також вивчилися з декламацій і співу дуже добре, за що треба подякувати теж і учителю Заворському за його щире працю. Бо хоч діти тут роджені і виховані в американським дусі, то знають свою рідну мову і люблять свою пісню.

Головний реферат виголосив о. В. Дяків з Йонгтаун. О. Я. Бувший старшина Української Армії зясував бої, які провадилися підчас визвольної боротьби, як теж героїства Січових Стрільців. Представив ту велику радість, яку відчув зібранні наші наріди, коли залунала та слава, що вже воскресла Україна і злучилася в одну неподільну і нерозривну державу. При кінці бесідник згадав за інвалідів, що терплять голод і холод і що здані на ласку. Просив, щоб присутні в нивішній день не забули за них.

В програмі виступала далі дитяча оркестра, також під провідом п. Заворського, яка вивязалася добре, а зібрані нагородили її оплесками. Громадянин Яків Волянський відспівав кілька барітонових співів. Його голос вже нераз захоплював на таких святах публіку, котра його нагороджує численними оплесками.

Кінцеве слово виголосив о. Іван Петриканин з Лорейн, О., також один з українських старшин, що борювався за волю України. Говорив про те, що треба нам робити, щоб пролила кров не пішла надармо. Бесідник зивав не замикатись у своїх загумінках, а студіювати історії інших народів і принаровлюватись до метод, яких уживали інші народи підчас своїх змагань. А також зивав братись за реальні діла, за промисл і т. п.

При кінці виставлено живий образ України, а мішаний хор, припавши на коліна, відспівав „Боже Великий, Єдиний“ і „Ще не вмерла Україна“.

Гріхом булоб не згадати, що надпрограмово відспівала сольно панна Анна Климковська. Про співачку скажу, що то її спів оплескам не було і публіка не хотіла пущити її з сцени. Панну Климковську наша громада не мо-

же забути від того часу, коли її бачила в ролі Одарки в „Запорожцю, за Дунаєм“.

Зі свята був великий моральний хосен. Всі були дуже вдоволені і щире спасібітим, що це свято так гарно приготували і так вміло його віддали.

М. Шмигельський.

Незавидна доля советських журналістів, які хоч не хоч мусять завжди робити з білого чорне, а з чорного біле.

— Скажіть, товаришу, — каже один журналіст до другого — чи ви переживали коли муки творчості?

— Ох! Двічі побили мене товариші селяни за статті про їхне одушевлення з приводу колективізації.

Такі часи.

Одна бабуся зітхає:

— Перше молоді заручувалися на рік, а потім женилися. Тепер ходять заручені шість літ, а женяться на шість місяців...

ПЕРЕСТОРОГА ДЛЯ ХВОРИХ НА ЦУКРИЦЮ

(Подяє д-р Джон Л. Райс, комісар здоров'я міста Нью Йорку).

Велика шкода, що багато недужих на цукрицю дальше падають жертвами обманців та продавців патентованих ліків, котрі голосять, що ті ліки мають якусь спеціальну медичну силу, а хто їх уживає, той не потребує зважати на приписи харчування, ані вживати ліку інсуліну.

Фактично бувають випадки легкого занедужання на цукрицю, особливо у старших людей, в котрих недугу можна контролювати без уживання інсуліну, а звичайно через правильну діету. Однак у багатьох випадках лікарі примінують уживання інсуліну, тому, що в той час хворі не мусять зважати на діету та не мори́тись голодом.

Деякі мінеральні води широко розголосують як помічні для лікування цукриці, а фактично вони не мають особливої вартості. Ротинний чай теж продають як лікувальний середник на цукрицю, але він теж не має вартості. Несовісні обманці радять хворим покинути вживання інсуліну та заживати їх пастильки, котрі будімо мають заступити інсулін. Існують так звані інституції, котрі дораджують лікування почтою; деколи висилають до виповнення квестіонар, а іншим разом пропонують зробити аналізу урини (сечі). У слід за тим фірма висилає пачку ліків для вживання устамі. Пакунок висилають на зложення належитості почта-реві при дорученні.

Не вистарчає слів для сильного виразу остороги проти всякого такого лікування. Не приймайте оголошуваних середників, про які вище згадаю. Віддайте себе на курацію та під нагляд тільки лікарів. Коли пристосуетесь до його вказівок, скоро почнете поправу свого здоров'я, не зважаючи на цукрову недугу. Швидко навчитесь добирати собі харч згідно з лікарськими приписами, а також, як уживати інсуліну для осягнення успіху.

Стережіться обманних оголошень та патентованих тайних ліків!

Не жалуйте кілька доларів! Не бійтесь, не збіднієте.

Малярство — це мірило культури народу. Чим більше наріди має славних мистців, тим більша його культура в очах світа. Ми, українці, мало маємо мистців світової слави. Важко розвинути у нас мистецтво, бо наші артисти не можуть майже вижити між нашим народом. Ми звикли мистцям шкодити, а не помагати. Подивіться, скільки є образів по домах українців. Майже жадних!

Чи можуть наші мистці щось гарне творити, як нема для кого, а головне: за що? В наших людей мусять бути гроші на вселячину, але видати так п'яту, чи десятку на образ, то — це люксус! На все є гроші: на золоті оздоби, на автомобілі, радія, а на образ нема. Не дивуюсь менше свідомим, але що казати про нашу патріотичну інтелігенцію! Ну — та має вимову — каже, що її на Рубенса чи — Рафаеля — не стати, бо задорогі, а в „партачів“ не хочуть купувати.

Як той час минає.

— А, Мошку! Давно ми не бачилися!...

— Таки давно! З процентами буде вже 125 злотих...

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО ЗМІНУ КАЛЕНДАРЯ.

Вичитав я в „Свободі“, що в одній громаді святкували місцеві українці Різдво за новим календарем, та що там стільки і стільки українок (сестриць) і українців були за зміну календаря і на підставі цього заведено зміну.

Не думаю, що треба забирати в „Свободі“ місце на такі справи, які повинні вирішуватись іншим способом. Тільки зазначу, що ми в Америці становимо одну велику українську родину, одну велику українську громаду, в якій мусять бути захований порядок. Як би не дивитись на справу зміни календаря, одно повинно бути зрозумілим для кожної громади, а саме те, що тут не можна вириватись одній чи двом громадам з такою реформою. Чи ськ чи так, але рішення має обов'язувати всіх. Поки не запало рішення, яке повинно нас усіх обов'язувати, не повинна ніяка громада вносити хаос у наше церковне чи народне життя, розпоряджуючись у такій дражливій справі на власну руку.

Гнат Климичин, Падмертон, Іл.

ВИСТАВА ОБРАЗІВ.

Як було проголошене в „Свободі“, наші артисти влаштувають у Нью Йорку виставу образів під ч. 747 Бродвей. Це перша того роду вистава і спідом українці повинні цю виставу відвідати та образи купити, щоб наші бідні артисти мали бодрість за що купити полотна, штірк і краски, потрібних до дальшої праці. Дайте заохоту нашим артистам, щоб більше могли працювати для слави України!

Не жалуйте кілька доларів! Не бійтесь, не збіднієте.

Малярство — це мірило культури народу. Чим більше наріди має славних мистців, тим більша його культура в очах світа. Ми, українці, мало маємо мистців світової слави. Важко розвинути у нас мистецтво, бо наші артисти не можуть майже вижити між нашим народом. Ми звикли мистцям шкодити, а не помагати. Подивіться, скільки є образів по домах українців. Майже жадних!

Чи можуть наші мистці щось гарне творити, як нема для кого, а головне: за що? В наших людей мусять бути гроші на вселячину, але видати так п'яту, чи десятку на образ, то — це люксус! На все є гроші: на золоті оздоби, на автомобілі, радія, а на образ нема. Не дивуюсь менше свідомим, але що казати про нашу патріотичну інтелігенцію! Ну — та має вимову — каже, що її на Рубенса чи — Рафаеля — не стати, бо задорогі, а в „партачів“ не хочуть купувати.

Як не будемо підтримувати в нас мистецтва то й не буде в нас ніколи, Рубенсів ні Рафаелів. А як би ми підпирали, то хто знає, чи і в нас не було свої Рафаелі, бо наріди наш спосібний.

Приятель малярства.

Пісста.

В однім щоденнику написали на підставі хибних інформацій про смерть одного діяча. Нещастя хотіло, що той діяч був передплатником і ось редакція за кілька днів дістає такого листа: — „У Вашім часописі я вичитав про свою смерть. Тому, що вважаю Ваш часопис за письмо, яке подає докладні інформації, прошу зчеркнути мене з листи передплатників, бо часопис для небіжчиків не потрібний“.

РІЧНЕ ЗІБРАННЯ ЧЛЕНІВ

УКРАЇНСЬКОЇ РОЗБУДОВОЇ СПІЛКИ
(УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ)
UKRAINIAN DEVELOPMENT CORPORATION

217-219 Іст 6-та вулиця, Нью Йорк, Н. Я.

В СЕРЕДУ, ДНЯ 4-ГО БЕРЕЗНЯ (MARCH 4, 1936) в годині 8-мій ввечір.

Денний порядок: 1. Звіт уряду. 2. Звіт Контрольної Комісії. 3. Вибір нової дирекції на наступний рік. 4. Вибір виборчих інспекторів на наступний рік. 5. Внески.

Хто з членів (уділовців) хоче вислати заступника, має дати йому повноважність підписану при нотарі. Інакше має явитись сам особисто.

В. Лазута, голова, д-р С. Демидчук, секретар.

ДОСТУПНІ В КОЖДІЙ ГОДИНІ

Нема потреби зважати на годину, бо наші услуги є доступні негайно в кожній порі дня чи ночі, бо ніхто не може передбачити, коли йому випадє якась пекуча потреба.

Пам'ятайте також, що наші услуги є доступні для кожного в такій мірі, як і доступність шодо часу.

STEPHEN J. JEWUSIAK & SON
FUNERAL DIRECTORS

77 Morris St., Jersey City 34 E. 25 St., Bayonne
Phone: Bergen 4-5989 Phone: Bayonne 3-0540

ВІК НА ПОМАГАСМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

АРНОЛД ПА.

З забави на боротьбу.

На поклики пані Ю. Красінської зійшлися дня 16. лютого б. р. ширі українські родини до У. Н. Дому, щоб зробити миду несподіванку гом. Луці Осипюкові, широму і свідомому українцеві, родом з Великої України. Як всі посади, ювілят одержав пакунок, весь напакований паперами, а між паперами був гарний подарунок. Розвиваючи газету за газетою, ювілят попав на „Свободу“, тай над нею зупинився, бо друга сторона була повна з відомостями про варшавський процес. Ювілят зложив число і каже, що годі його пропустити, щоб не пригадуватися над тою нашою молоддю, що її судили в Варшаві. Товстмайстер гом. Д. Любницький зложив ювілятові ширі побажання та покланував десяткі бесідників до слова. Терпіння нашого народу на рідних землях представив гом. Зілинський, а гом. Земледух, бувши член У. Ф. Армії, зясував боротьбу українського народу під Польщею, а далі й під червоним катом. Збірку перевів гом. П. Лобур. Ювілят зложив \$1, а дрібними зложено \$5. Разом вислано до Обеднання \$6 з призначенням на визвольну боротьбу.

Гість.

С. ШКАГО, ІЛЛ.

На визвольну боротьбу.

Дня 8. лютого справляли громадяни Андрій і Ксеня Фоца 25-літній ювілей подружнього життя. При вечері забрав слово о. Онуфрій Ковальський і зложивши желання Ювілятам згадав за збірку на добрі ціди. Жертаували по \$1: о. д-р О. Ковальський, І. Кляпечек, пані Кошіл, М. Урбан, пані Зеліско, Д. Гіжовський, Н. Гуміняк, І. Когут, пані Е. Олешко, О. Олешко, а дрібними \$7.65. Разом збірено \$17.65. З того дано на малювання церкви \$9.15, а \$8.50 вислано через Обеднання на бойову акцію.

М. Магдзяк.

КЛІВЛЕНД, О.

На визвольну боротьбу.

З нагоди 25-літнього щасливого подружжя громадяни Тимка й Параскевія Добуш відбулася 8. лютого б. р., забава. У часі забави гом. Д. Крайло, як староста, забрав слово та піддав думку, щоб з приводу цього ювілею зібрати відповідну жертву на народні ціли. Опісля покликав до слова гом. А. Барбера, а цей в теплих та ширих словах розка-

зав про ту боротьбу, яку тепер наш народ мусить зводити зі своїми ворогами там на рідних землях. Зокрема згадав про тих 12 молодих хлопців і дівчат, яких Ляхи засудили у Варшаві на довічне тюрем. Приявні гості вислухали з увагою бесідника та на його зазив зложили \$15 на визвольну боротьбу. Жертаували: Д. Крайло, А. Барбер, Параскевія Пачковська й М. Петрівський по \$1; Тимко й Параскевія Добуш, Д. Бучуляк, Кат. Кавер, Теодозія Крайло по 50 ц., а дрібними датками прийшло \$8.27. До повної суми доложив гом. Д. Крайло 73 центи, отже разом вислано через Обеднання \$15 на призначену ціль.

Дмитро Крайло.

З КОЛЯДИ НА ВИЗВОЛЬНУ БОРЬТБУ.

Пасейк Н. Дж. Відлі ОДВУ ч. 18. Колядували: Д. Фейнін, О. Березівський, І. Романчук, Н. Гарик, М. Фіал, Жертаували по \$2: о. С. Мусійчук, Михайло Кудла, Андрій Ткач; по \$1: Михайло Фіал, Д. Фейнін, О. Березівський, І. Романчук, І. Станік, І. Ладичка, Г. Яськів, М. Коствіт, Н. Глазюк, М. Швец, О. Болдирчук, Д. Мулик, Ф. Гулька, о. П. Середла, А. Федорчук, М. Лайш, А. Шербак, М. Сарухан, Н. Дашкевич, А. Дерій, І. Лодін, Анна Тодар, І. Шайко, А. Лучинко, С. Хомяк, Ю. Нестор, Т. Скорогорат, В. Гринчук, В. Іванів, І. Роздзібек, М. Табучук, І. Качур, М. Хома, М. Шенчук, А. Крушельський, І. Наконешний, М. Мороз, Т. Просенко, Г. Волер, Л. Татушко, М. Петручак, С. Швец, В. Цюпак, В. Сметана, Копишевський, І. Долішський, Лобур Мюзик Стор у Нью-Йорку; по 50 ц.: А. Мулик, А. Ференц, М. Лелет, І. Сисня, З. Нелек, О. Гавришак, Г. Биковський, Н. Ропак, М. Тимочко, Марія Бурак, І. Болдир, І. Тибен, Г. Яшинк, М. Перевазік, С. Кудач, Ксеня Парубій, О. Мацупа, М. Івасків, В. Комар, П. Яськів, І. Гриншко, Т. Капошевський, В. Петриня, П. Андрушин, Г. Віхот, У. Харко, Н. Станчук; по 35 ц.: І. Бронівський; по 25 ц.: Я. Сагайдак, Н. Н. Н. Голотий, Д. Ківа, В. Моздоквич. Разом закладовано \$68.90.

Арнолд, Па. Відлі ОДВУ ч. 45. Колядував Петро Лобур, б. старший страдець УГА. Жертаували по \$1: Савал, П. Лобур, Федан, О. Лавин; по 50 ц.: Лобур, В. Яворський, І. Камчук, О. Іванчин, І. П. Федан, І. Різник, Г. Вошинович, М. Землянут, І. Лобур, В. Кузьмиха, В. Чобік, І. Сорока, П. Зілинський, М. Мізюк. Разом закладовано \$11.00. Гемтрєви. Міш. Відлі МУН ч. 4. Жертаували по \$2: М. Заболонський, В. Яремчук, Д. Войтишин, А. Голида; по \$1: І. Васыко, І. Крупка, М. Чорний, К. Каралц, У. Кішчу, М. Кришківський, Кульчицька, І. Гашин, Шаран, Данишин, Морозовський, П. Сенків, Шеремета, М. Бабій, В. Болдир, В. Когут, Кліш, С. Савка, Кудлин, Д. Безпалко, М. Прихажко, П. Когут, І. Трнчук, А. Старк, І. Солоний, С. Педаль, В. Хлопан, Н. Маншталар, А. Холевка; по 75 ц.: Чемий; по 50 ц.: Старківський, Ковбаса, П. Прихажко, Добуш, П. Красівський, В. Кмичик; по 25 ц.: Генка, Ковальчук. Разом закладовано \$41.25.

Нью Йорк. Червоної Хрест ч. 30. Колядували пані А. Глауд, Близнак і Бучко. Жертаували по \$2: І. Кузик, пп. Гула й Гузар, А. Гелетій, Б. Чарницький; по \$1: Марія Скубова, Аня Сивеш, Н. Воробець, Я. Корнат, І. Галичін, Т. Чп, В. Гречин, І. Поліщук, Н. Кравчук, Н. Поліщук, Г. Виндик, І. Волощук, І. Солтє, Г. Качаковський, І. Тимців, І. Тодарів, Т. Сроцький, І. Гораль, М. Оселчук, Я. Шигал, Н. Н., Шумлянська, А. Глауд, Мостинська, Гук; по 50 ц.: Ситник, Будинська, Т. Якимів, С. Розіг. Разом закладовано \$35.00.

Понгтави. О. Відлі МУН ч. 61. Колядували: Іван Павловський, Іван Дідовський, Марія Дідовська, Михайло Мігулінський, Франц Мігулінський, Марія й Володимир Натущак, Аня й Михайло Лодін, Вікторія Котинська, Михайло Куманер, Параня Гарасим, Михайло Ярош, Михайло Набережний, Анда Павлішин,

Зенка й Мадаля Ворожбит, Михайло Савчак. Жертаували по \$2: Ф. Бірняк; по \$1: М. Сосновський, С. Костяк, П. Фіал, І. Шевчиний, І. Дубас, М. Гіал, Аня Фейнін, Ворожбит, І. Пашчик, П. Пашука, М. Катинський, І. Бабан, М. Юртовський, В. Савець, І. Мігулінський, С. Пушак, П. Лазута, П. Турник, о. Забава, В. Зубаль, Анна Федаш, Ф. Пашпорт, М. Гірак; по 50 ц.: М. Савчак, І. Савчак, М. Баран, Ф. Колдовський, С. Сиктор, Г. Ковчун, І. Сухий, К. Музика, М. Набережний, С. Мош, С. Романко, І. Дулик, І. Слюсарик, П. Тхорик, В. Павлішин, П. Луцько, Ю. Фіал, А. Кучманч, І. Білик, Е. Ярош, І. Яровецький, Катерина Павлішин, Ю. Олішній, Ю. Сенцак, П. Лодін, Ю. Крижовський, В. Терещаків, Г. Крушельський, В. Саган, П. Романовський, Катерина Кулик, С. Гулян, С. Рошецький, І. Федосів, П. Статура, Ф. Васыко, І. Бланк, М. Олександр, Т. Дідовський, П. Іванчук, Марія Суха, Д. Боревський, Н. Корчаківський, Г. Сугар, М. Мирля, Н. Бриліч, В. Гринько, Д. Террик, М. Сірич; по 35 ц.: Д. Ромашко; по 30 ц.: Т. Кубрин, В. Лучка; по 25 ц.: І. Янічківський, С. Корчак, І. Фіал, І. Янічків, Анна Пачковська, М. Лулик, Н. Гарасим, Ю. Васыко, Анна Стех, І. Дідовський, Д. Швед, А. Макарець, М. Сітнік, М. Момрич. Разом закладовано \$55.45.

Менія, Р. Ав. Відлі МУН ч. 53. Жертаували по \$1: О. Намака, І. Задороний, С. Гайковий, Ю. Яшичук; по 75 ц.: Ю. Бурий; по 50 ц.: А. Іванова Шенчук, К. Коричинський, Е. Йодорський, Н. Козак, Д. Лова, Марія Намака, П. Суліма, Г. Бланкет, С. Шенчук, П. Тиняк, Д. Якубів, П. Павлішин, М. Івовський, П. Бичинка, Варвара Задоронська, С. Стойко; по 25 ц.: Катерина Сирко, С. Намака, Т. Намака, І. Топоровський, П. Казан, М. Кармазин. Разом закладовано \$15.75.

Честер, Па. Відлі ОДВУ ч. 51. Жертаували по \$2: Микола Рубин; по \$1: о. Омелан Мичин, Н. Бронівський, М. Терещаківський, М. Пшкочів, Анна Бартиш, О. Пауляк, О. Кравчук, Марія Матковська, Т. Каспер, І. Сорока, Т. Сорока, І. Завш, С. Чабан, В. Косак, І. Шургайло, П. Глівак, І. Овідий, І. Шургайло, Катерина Кучак, П. Ядик, М. Єланка, А. Гадай, Н. Муляр; по 75 ц.: Я. Яворський, В. Козак; по 60 ц.: Марія Береска; по 50 ц.: А. Лебінка, І. Баран, П. Кучаківський, Г. Тарнавський, Г. Неріак, І. Солачак, Марія Куріца, Іван Тиман, М. Дмитрик, М. Пастушок, Г. Артимович, І. Благіткі, І. Веселовський, Анна Паньків, В. Сурич, І. Михальчин, М. Радорич, І. Липчинський, Т. Пастеряк, Н. Коваль, І. Кондрат, С. Коваль, Г. Мисак, М. Білий, В. Стецук, Марія Хачик, Д. Василів, Н. Шикала, М. Крушак, Г. Стецій, Т. Крива, І. Стецій, К. Волошин, С. Проч, Н. Найда, С. Бранш, І. Фіал, І. Лучак, Т. Педюк, В. Комар, Катерина Бобик, І. Овідий, О. Шага, Юлія Гацук, Катерина Тершак, Г. Зайчик, І. Задороний, А. Батюк, І. Гачин, Н. Вакалєв, П. Бригидерич, Т. Урбан, С. Луцький, М. Фіал, Г. Гуляндка, Я. Тершак, В. Новак, Марія Трач, І. Новк; по Бронівський 35 ц.; І. Данилів 30 ц.; по 25 ц.: І. Галій, П. Огар, М. Василевський, П. Думий, Параскевія Мельник, Петрося Зарубца, Б. Капуван, О. Гвалюк, Т. Луцький, А. Мішко, Потронєла Мороз, І. Мисшин, Н. Каю. Разом закладовано \$60.00.

Спрінг Велд, Н. П. Колядував Андрій Кашинський. Жертаували: Ларокія св. Петра й Павла \$3; Андрій Кашинський \$1; Іван 50 ц.; по 25 ц.: Олександра, Анна, Івана Брєга, Ю. Євдокимів, В. Козак; по 50 ц.: Юлія Гацук, Катерина Тершак, Г. Зайчик, І. Задороний, А. Батюк, І. Гачин, Н. Вакалєв, П. Бригидерич, Т. Урбан, С. Луцький, М. Фіал, Г. Гуляндка, Я. Тершак, В. Новак, Марія Трач, І. Новк; по Бронівський 35 ц.; І. Данилів 30 ц.; по 25 ц.: І. Галій, П. Огар, М. Василевський, П. Думий, Параскевія Мельник, Петрося Зарубца, Б. Капуван, О. Гвалюк, Т. Луцький, А. Мішко, Потронєла Мороз, І. Мисшин, Н. Каю. Разом закладовано \$60.00.

Віліг, В. Ва. Відлі ОДВУ ч. 33. Колядували: Михайло Медвіль, Михайло Дуткевич, М. Радощ, П. Горечий, Ольга Когут, Аня Шелева, А. Дуткевич. Жертаували по \$1: М. Медвіль, М. Дуткевич, В. Когут, С. Грушчинський, І. Ланяк, Т. Ланяк, Г. Саган, В. Реваковський, Р. Маркош, Ю. Бірновський, І. Кабля, О. Габан, П. Чайковський, Р. Воль, О. Сілик, П. Вітенко, Т. Тихоневич, Ф. Богачук, Р. Оста, Я. Вітенко; по 50 ц.: Т. Кудло, М. Пуціло, А. Білий, Ю. Севіній, А. Папа, Д. Канюк, М. Зень, А. Когут, І. Карас, Ф. Ватах, В. Чайківський, К. Кудрик, П. Горечий; по 25 ц.: В. Сиріло, І. Шелева, В. Стефанішин, Н. Кудирка. Разом закладовано \$27.50.

Центральна Управа ОДВУ.

ПРОТОКОЛ

З'їзних нарад виконного комітету Обеднання українських організацій в Америці.

Наради відбулися в суботу, 26-го жовтня 1935 р., в Джерзі Сіті, в домі під ч. 83 авл. Грєнд.

Ревюк: Мое вражіння з відвідування Шумейка таке, що він хотів представити напрямні, отже неадекватні вказівки для праці молоді. Шумейко виходить з моральних принципів. Тому закрити проти відвідування не має мала горстка молоді ходити до церкви, то це тому, бо сама церква не велика. Слободян: Мое вражіння з побуту по різних громадах таке, що молодь сама горнеться до хору. Зрештою треба інших способів для приєднання молоді. Треба давати гарні культурні імпрези, то й молодь прийде. Давні форми вже пережилися. Д-р Демидчук: Добре, що є люди, які бачать самі наслідки нездорової агітації. Релігійна нетолеранція приходить з національного розбавлення церкви. Там де церква не розбита, нетолеранції нема. Але те, що минуло, пропало. Треба звернути увагу на нову нетолеранцію та засів ненависти, кидати так звані „націоналістичними“ організаціями. Там учать молоді ненависти до старшого покоління і погорди. Жалюю, що коли в минуванні йшов насильний засів нетолеранції, я не мав сильнішої зброї до його поборювання. Тепер, як маємо досвід, треба нам усім зеднатися і мати відвагу всіма силами виступити проти поширювання шкідливих кілців. Якщо в нас є недостаткі, хай молодь їх направляє і буде те, чого ми не були всіли поставити. Скоцко: Треба бути вирозумілим на нерозважну молоді. От, як допис у „Новому Шляху“. А те, що один з молодих різко виступив у Нью Йорку проти старших провідників, вже й серед націоналістичних кол надрвано.

Д-р Галан: Стаття в „Новому Шляху“ написана можливо в добрій вірі, та автор вийшов з мильного заложення. Трохи в тому вини й у тому, що деякі конгреси аранжують старші, а не сама молодь. Отже самі старші викликають розбиття молоді. Після вичерпання дискусії прийнято резолюції д-ра Галана і напрямні реферату п. Шумейка.

Питання поселення на землі. Микола Данильченко: Я не приготований із спеціальним рефератом про конкретні нивозі спроби поселити наших людей на землі, бо вже у минулому я шю справу основно порушував. Може лише сказати, що тепер добра нагода дістати землю при допомозі федеральних фондів. Бачимо на прикладі Росії в Америці, що це виходить на добро. Заходами їхньої організації РООВА накоплено комплекс фарм у стейті Нью Джерзі, уряд Фрідшоа з допомогою грини і Росії тепер переводять планову колонізацію. Тесаме можуть зробити й українці. Але до цього нема відповідної організації. Наяред нехай одиниці відважаться обговорити цю справу в наших газетах, а тоді побачимо, який буде відзив. Це був би рід анкети над нашим аграрним питанням в Америці. Отже я ставлю формальну резолюцію: „Обеднання започаткує анкету над можливістю поселення наших людей на землі тепер, щоб устійнити, чи люди зголосять на таке поселення. Коли вислід буде додатний, тоді Обеднання пошукає засобів акції.“

Друга резолюція: „Зібрані ухвалюють дати урядові Обеднання право вжити троха гроша з загальних фондів Обеднання на рушення в місії справи колонізації українців у Злучених Державах.“ Д-р Мишуга: Трудність помагає в тому, що в нас нема ще розуміння, що вєяка акція потребує грошових засобів. Тим взааний і уряд Обеднання. Коли йому не владється дістати приватної допомоги на розслідження таких справ, як їх порушує п. Данильченко, — справа мусить уняти. Д-р Галан: Нема на такі цілі фондів в Обеднанні, бо всі фонди на шює призначені. Галичін: Як нема грошей, го не треба й ухвалювати резолюції.

Ревюк: Часто великі справи падають, бо люди бояться на них дати гроші. Навіть як прийшовше студювати відносини для поселення у Флориді, треба було шукати нагоди, коли їхали люди, які малі приватний бізнес. Отже не диво, що багато важних справ не дається перевести в життя. Часто, коли є гроші, боїмос їх видати. А буває таке, що кажемо, що ми радо далиб, але нема грошей. Д-р Мишуга: Те, що було можливо, ми в минулому зробили. Так буде й надалі. Коли ми вжили грошей на згадану ціль, появилсь би наклени, що „дехтори збирають гроші“. Отже супроти такого наставлення певної частини громадянства, лєви чи можна буде цює у тій справі зробити.

о. д-р Клодницький: Даю внесок, щоб на студії над колонізацією призначити з загальних фондів Обеднання \$200.

Слободян: Може й тільки не треба буде, то ліша запально, щоб ужити фондів, потрібних на підготову колонізації. Галичін: Я противий якійсьбуль асигнації гроша, бо нема. При голосуванні прийнято першу резолюцію Данильченка. Друга про фонди перепала.

(Дальше буде).

ПРЕС РЕПОРТС ОН УКРАІНЕ АНД УКРАІНІАНС

ПРОТЕСТ АРРЕСТС ОФ УКРАІНІАН ЮВІТНС

A meeting to protect the arrest, conviction and alleged inhuman treatment of 12 Ukrainian students will be held by the United Ukrainian Societies of Rhode Island Sunday at 2:30 p. m. in Unity Hall, Potter avenue and Ocean street. Speakers will include Eugene Lachovitch, of England, member of the Ukrainian-English Bureau of Information; and Edward H. Sullivan, chairman of the Vigilance and Legislative Committee of the United Ukrainian Societies of greater Boston. Lachovitch is touring this country on behalf of the Ukrainian movement for independence. Sullivan is to discuss the various legislative measures introduced in the States concerning that movement. The students, 10 boys and two girls, were charged with the murder of the Polish Minister Bronislaw Pieracki and with holding membership in the Ukrainian Nationalist organization. Three of the students were committed from seven years to life for holding membership in the organization.

MUSIC REVIEW.

By Isabelle Workman Evans.

Mazeppa, historical opera in three acts, by Peter Ilych Tchaikowsky, based on the epic poem by Pushkin. Conductor, Michael Fifevsky; ballet master, Dimitri Churto. Stage settings by Yasha Anchutin. Presented at Shea's Court Theatre. The cast: Hetman Ivan Mazeppa, Alexis Tscherkassky; Katchubey, Nicholas Karlash; Lubov, Anna Susanina; Motrya, Elena Bussinger; Andrey, Andrey Daniliw; Orlik, P. Karr; Iskra, Velikonoff.

THE PREMIERE BUFFALO PERFORMANCE OF THE OPERA MAZEPPA BY TCHAIKOWSKY TOOK PLACE SATURDAY NIGHT IN THE COURT STREET THEATRE.

This colorful music-drama is based on the epic poem by Pushkin and portrays the story of the political career of Ivan Duke

Lehigh Valley Railroad ПРОГУЛКА ДО WEATHERLY \$2.65 HAZLETON \$2.75 MAHANAY CITY \$3.00 SHENANDOAN \$3.25 MT. CARMEL

Lehigh Valley Railroad The Route of the Black Diamond

Koledynsky Mazeppa, Hetman of the Cossacks, with the circumstances concomitant to his alliance with Charles XII of Sweden against the Russian Czar, Peter the Great.

The principals of the cast disclosed sincere devotion to their art; their performance was re-dundant with spirit.

Buffalo Courier Express, February 17, 1936.

ВНОЧІ. Жінка занедужала нагло вночі: — С д у х а й, чоловіче! Встань, мені щось недобрі.

НОВИЙ АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Видання кооперативи Українське Народне Мистецтво у Львові.

Хочете мати сталу роботу і добру платню вчитесь КНИГОВОДСТВА

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ВАНІМАЄТЬ ПОХОРОНАМИ В БРОК, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦІ

Незручним кроком Джері Джовнс підійшов до кіз, щоб добути собі їжі. Він зявся добути мяса за всяку ціну, щоб не наразитися на насмішки лейді Бет. Як підповз до кози, він не добачив, що за корчем лежало козеня.

Нарешті він думав, що підійшов досить близько, щоб стріляти. Він вибрав собі ціль та підняв револьвер. На таку близьку віддає він не міг хибнути. Він уже чув у собі почуття гордості, коли подумав собі, як тишитися будуть його товариші, як він кине їм до ніг свою добычу.

Він потягнув за курок. Рого добича скочила вгору та впала на землю. Джері Джовнс знову схвиб. Заки мав час зрозуміти, що сталося, його щось ударило сильно ззаду...

...Як вистріль Джері Джовнса загукав по лісі, Екбаль, чотий войовник, насторожив уха. Це був такий самий дивний гук, який він і його товариші чули зночі у напрямі північнокараїнського села. Сміливий Екбаль рішнєся розслідити.